

# szijj ferenc

## cesario

Franciaország jelenlegi királya kopasz. A valós világok egy elefánt kelletlen fülébe kapaszkodva száguldoznak Strammwasserhahntól, hol én is megszülettem, Turkuig és vissza.

Ad előnyt is az élet a bérhátkozó fiataluraknak. Szájukról ugyan még nem oszlott szét a kegyetlenség, viszont nyakukon hajuk piciny csappá szelidül, honnan aztán egy-egy vízcsöpp adott esetben már megingás nélkül gurulhatna alá a hátón, hogy végül a tompor árkába vesszen.

A Hősi halottban a kissé elátkozott nőkre gondoltam, és arra is, hogy a nők vigasztalhatatlanok, míg mi fajtalan fattyak korán elfeledtük őket. Ott ültem, és ha fölpillantottam hirtelen, már megjelent a pincér.

Megtelepszik ajtónkban egy sárkányajkú madár, és odébb-lökni sem tudjuk. Legfeljebb ha vizelni beereszt. Ő eltűr mindent. Mi más minden vágyunk, mint egy király elé terjesztett szomorúság?

Így sodródunk eltaposott fuvalmakon keresztül, lelünk utat a szomszédos tévkeretek között, öledből egy tékozló apát is veszítesz olykor, állnak körül két sor csecsű férfiak,

és így vet új napot közénk az évad,  
széledünk sötét világgá.

Egyszer a fürdőhelyi kabinba tolakodott be  
egy férfi, és tett nekem szíves ajánlatot.  
Olyanok voltak a nők az utcán,  
mint a rossz időben vérző ereklyék.

Egy füzér menyasszony sem lehetne kellő elégté-  
telünk, beszéddel nem követhet bennünket álom,  
és fel sem riaszthat eltelt idejével.  
A jövődő tiszta sebként évődik bűneinkbe.

Egymással táncolnak a lányok.  
Mi csak egyetlen széles taglejtésre látunk,  
mégis mintha nekünk így lennének párban oly kíváncsók,  
mintha a holt s az élő egymás türelme láttán tétovázna.

Mit jelentett volna, mi a változékonyságban kevésbé megterhelő?  
Ma például, mint egy megejtett gyermek, örültem,  
hogy elmész. Szóba elegyedtem az elcsüggedt délutánnal,  
és kíváncsian néztem kukacát fogdosó alkonyatát.  
Most, bárhogya is szeretném, hogy fáradtság altasson el,  
nem tudom, miképp s egyáltalán hiányozni fogsz-e.